

سُفنۂ نال حیاتی

منظر الحق اطہر

مسعود کھدر پوش ٹرسٹ

6- دیال سنگھ مینشن، دی مال، لاہور

Sufne Nal Hayati

A collection of poetry

by

Mazhar ul Haq Ather

Masud Khaddarposh Trust

سُفنے نال حیاتی	کتاب داناں:
مظہر الحق اطہر	شاعر:
جون 2006ء	پہلی وار:
500	تعداد:
200 روپے	مئل:
مسعود کھدرپوش ٹرسٹ	ملن دا پتہ:
6-دیال سنگھ مینشن، دی مال، لاہور	

نوٹ: ایس کتاب دی اشاعت وچ پنجاب سرکار،
محکمہ اطلاعات، ثقافت و امور نوجوانان، لاہور دامالی مل ورتن شامل اے۔

انتساب

جيون ساڻهي

سمعيه بيگم دے ناں

جنھي ماں بولي نوں گھر دامان بنايا هويا اے

کچھ اپنے بارے

میری جمن جوہ تحصیل تاندلیا نوالہ ضلع فیصل آباد توں سوامیل دے فاصلے تے چک نمبر 421 گب (کرپالہ) اے۔ دادا جان نے عبدالحق ناں رکھیا سی پر امی جی نے سکول وچ مظہر الحق بلوچ لکھایا۔ انج اصل ناں مظہر الحق بلوچ تے قلمی ناں مظہر الحق اطہر بنیا۔ ماں باپ بچپن وچ ای اللہ نوں پیارے ہو گئے سن۔ ابو جان داتے تک نقشہ وی یاد نہیں بس اپنا یاد اے کہ تیسری جماعت وچ پڑھد اسوں جدوں امی جان وی حیاتی دی راہ تے کلا چھڑ کے ہتھ چھڑا گیاں۔ جتھے تک تعلیم دا تعلق اے میں معاشیات وچ پی ایچ ڈی کیتی اے۔

شاعری دی گل چھڑے تے انج لگا اے بھئی گھپ ہنیرے وچ ٹرڈا ٹرڈا بھلی پئے گیا ساں۔ اک ہتھ نال ٹھہڈا لگا تے اکھ کھل گئی یا ہینر انک گیا۔ دیکھیا تے اک وٹ دلاویاں دے بعد سدھی ہو گئی سی۔ آسا پاسا وی جانی پچھانیا لگا۔ ایہہ سب کسراں ہو یا۔ اہدے پچھے اک چنگی بھلی کہانی ایں۔ جہدے وچ پنڈ دی ٹاہلی تھلے بہہ کے راہیاں دی آدر بھاہ لین والے تے اگلے پنڈاں داراہ دن والے بابے دا چونواں کردار حنیف شا کراے، جہڑا اودوں وی مسعود کھدر پوش ٹرسٹ وچ کم کرداسی تے ہن وی او تھے ای کم کردا اے۔ اوہنے مینوں منظور وزیر آبادی دے پچھے لادتا۔ قسمت دی گل اے ایہہ ساتھ تے گنتی دے کچھ ورہیاں داسی پر سیانے آکھدے نیں رہبر چنگا ہووے تے منزل وی تہاڈے ول ٹرن لگ پیندی اے تے فیروز لاں دا پہلا پراگا ”منظر منظر سفنہ“ چھپ گئی۔

حیاتی بے وفا نے جد وفا کیتی

ملی مہلت ادا دی پر قضا کیتی

ساڈے کم وی تے کوئی اپنے چنگے نہیں سن سوا اللہ میاں نے لیکھاں دی لیک کجھ ڈنگی کردتی تے
منظور وزیر آبادی انگل پھڑ کے ٹرن دا دل دس کے ہتھ چھڑا گئے۔

کجھ ٹرنا سکھ لیا سی بس اٹھ دے، ٹر دے، ڈگدے ڈھیندے اپنے پیراں تے کھلون دی جاچ
سکھ لئی پردل وچ اک حسرت سی نئی سدھی راہ تے جارہیا ساں کوئی ول ویوں وی نہیں اے تے
فیر کیوں نہ ایس سفر نوں جاری رکھیا جاوے۔ سوڈا کٹر عصمت اللہ زاہد ہوراں داپلہ پھڑ لیا۔ جدوں
لوڑ پئی اوہناں دا بو ہا کھڑ کایا۔ اوہناں ہمیش ایہہ ای آکھیا بھی منظور وزیر آبادی اُستاد سن تے میں
اوہناں دا ہم پلہ نہیں۔ پراوہناں نے اگاں ٹورن دی حامی بھڑی تے اج میں اس قابل ہو گیا واں
بھی اپنا دو جا پراگا "سفنے نال حیاتی" چھاپ دتا اے۔

استھے میں اک ہو رگل کرنی بڑی ضروری سمجھنا واں بھی کتاب داسرنا واں منظور وزیر آبادی اپنی
حیاتی وچ ای تجویز کر گئے سن۔ جنہوں بدلن دامنوں حوصلہ ای نہیں ہو یا۔

مظہر الحق اطہر

جون 2006ء

ترتيب

حمد

چرچا تیرا ہے ہر ہر جا سبحان اللہ سبحان اللہ
منگتے تیرے ادنیٰ اعلیٰ سبحان اللہ سبحان اللہ
ذرہ ذرہ تیری قدرت
گن آکھ بنائی سب صنعت
سب دا رازق سب دا داتا سبحان اللہ سبحان اللہ
چانن نھیرے چن تے تارے
قیدی تیرے حکم دے سارے
توں ای اولی توں ای مولا سبحان اللہ سبحان اللہ
اول این توں آخر وی توں
باطن توں این ظاہر وی توں
شہ رگ توں وی نیڑے وسدا سبحان اللہ سبحان اللہ

جنھے کیتی تیری مدحت
اُہدی ہوئی پوری حاجت
سُن دا ایں توں ہر اک دی صدا سبحان اللہ سبحان اللہ
ست اسمان زمیناں دے لئی
خلقت دیاں جیناں دے لئی
توں ای قبلہ توں ای کعبہ سبحان اللہ سبحان اللہ
صدق وفا دی دولت بخشو
ہور جے بخشو رحمت بخشو
اطہر وی گدا تیرے در دا سبحان اللہ سبحان اللہ

نعت شریف

غلامی دا بخشیش جے اعزاز آقا
زمانے چ ہواواں میں ممتاز آقا

جدوں سر جھکاواں تے دسے مدینہ
تصور چ ایسی دے پرواز آقا

ایہہ سورج تے چن نیلے انبر دے تارے
ایہہ سب نور تیرے دے انداز آقا

میرے ہونٹھ چُمن ہواواں وی آ کے
سُنن جد تیرے نال دی آواز آقا

كھڙن پھل دروداں سلاماں دے اوس دم
جدوں ايس دل دا چھڙے ساز آقا

مدينے چ دو گز ملے جے زمين تے
قيامت نوں اطره کرے ناز آقا

نعت شریف

جد وی لکھی نعت نبی دی ویلا گیا کھلو
اکھراں دے پرچھاویں وچوں اُٹھی اے خشبو

دل وچ ہووے شہر مدینہ روضہ اکھیاں وچ
مُڑ مُڑ تکاں ساوا گنبد ہنجواں دے نال دھو

اپنے آپ ای نس جاوے گی گوہڑی نہیری رات
خواباں ویہڑے جھات جے پاوے عرب دے چن دی لو

کملی دے جھل دا اک جھولا کھولے دل دے پٹ
فر نہ رُت نہ رنگ اڈیکاں بیٹھاں بوہا ڈھو

کہنوں دساں ازلوں تے چھم چھم وسدے نین
دیدے زم زم چوں لبھدے نیں بس ایہہ تیکے دو

آس دی کندھوی بھر دی جاوے ڈھلدی چھاں دے نال
فر وی ایس نوں لہاں پوچاں لہو دا گارا گو

جد وی سوچن بیٹھاں اٹھ آقا بارے میں
اوسے ویلے ہر اک پاسے چانن جاندا ہو

نعت شریف

اک نظر طیبہ دے والی اک نظر
میں وی ہو جاواں جہاں وچ معتبر

آرزو ایہدے علاوہ کجھ نہیں
بیت جاوے ایہہ حیاتی تیرے در

نھیریاں وچ فر گواچا اے بشر
سارے خیر البشر خیر البشر

خیر پا دیدار دی کاسے دے وچ
دید دا اے شوق دیدے ہون تر

تینوں تیرے پیاراں دا واسطہ
میرے ناں لکھ دے مدینے دا سفر

کول تیرے میں پلاں وچ پہنچ جاں
تیری چاہت دے کدے لگ جان پر

ایہہ ازل توں در تیرے دا منگتا
بخش دے اطہر نوں منگن دا ہنر

لَبَّهْدَا لَبَّهْدَا آپ گواچا کیہ دساں کیہ لَبَّهْدَا ساں
انج پرچھاواں نال نہیں میرے کل تک تے میں سَبَّهْدَا ساں

ہن پروانے دی واء او تھوں اکھ بچا کے لنگھدی اے
جگ دیاں نظراں نے انج لٹی جس محفل وچ پھبدا ساں

سوچاں دا اک محل بنا کے ساڑ لئی کئی ککھاں دی
کہنوں دوش دیواں کیہ دساں آپ چنگاری دَب دا ساں

اودھی بے نیازی کجھ نہیں جگ دیاں گلاں مار گتیاں
میری وی ایہہ مجبوری سی آپے بھن بھن چبدا ساں

رُتاں دے دُھلدے پرچھاویں راتاں لے کے آئے نیں
اڈ گیا ویلے دا پکھو رہیا محتاج میں کھب دا ساں

دُھپتے دُھپاے بے وقتی تے چھاں وی چنگی لگدی نہیں
اٹہر مان ایسے گل دا اے میں وی بندہ رب دا ساں

تیرے بن وی محفل انج سجائی اے
آپے بالی آپے شمع بُجھائی اے

ہر کوئی مینوں اپنے ورگا لگدا اے
رتجھاں تے کجھ رُت اجیہی آئی اے

نچدی رہے تریل سدا ای پکاں تے
یاد تری نے اگ اجیہی لائی اے

کسراں کوئی قرض چکا وے مٹی دا
مر کے وی ایہدی محتاجی پائی اے

تیری نظر وی اُس نوں تکیا ہويا اے
ایسے لئی میں چن تے اکھ ٹکائی اے

اکھ دی اس بے وقتی بارش کیہ دساں
من ویہڑے دی سجری رت کجلائی اے

کد مئے گا اطرہ پنڈھ حیاتی دا
ہر دن نے درداں دی عمر ودھائی اے

تصویر وچ کوئی تصویر دیکھاں
کدے تے خواب دی تعبیر دیکھاں

کرن چاہت جدائی دی جے لوکی
محبت دی نویں تفسیر دیکھاں

ضمیر اپنا اجازت جس دی دیوے
کدے میں وی تے کر تقصیر دیکھاں

کیویں گجّاں تیری چاہت دی میت
کفن آساں دا لیر و لیر دیکھاں

ہٹن بدّل مُقدر دے جے چن توں
میں دیہڑے وچ نویں تنویر ویکھاں

میری منزل دا کل رستہ سی جیہڑا
میں اوہ اسمان تے تحریر ویکھاں

کدے اوہ سامنے وی آوے اطرہ
میں نچدی جس دے ہتھ تقدیر ویکھاں

میں ٹُر پیا مقتل دے ول بس بر ملا
تیری وفا دی دُھوڑ نوں رہبر بنا

کس دل جلے دی اکھ چوں اَنج ہنجو کرے
ساون دے چن دے دل تے وی چھالا پیا

بن کے مہک کھلر گئی چاہت تری
دل دا لہو جد دیویاں وچ بالیا

منظر رہیا بس اک نظر دے سامنے
میں دائرے وچ ایس توں ٹُر دا رہیا

جھولی دے وچ انبر دے تارے ڈگ پئے
قسمت دا تارا ڈوبیا جد ناخدا

انجان بن کے گزریا نزدیک توں
اک عمر میں یارو جہدا سایہ رہیا

میری نظر اٹھر رہی اسمان تک
تیری نظر دی حد تے بس پردہ رہیا

غم کھا رہیا اے تینوں ترا گھر وی ساڑ گئی
اگ عشق دی تے ڈوہنگے سمندر وی ساڑ گئی

چھڈے نیں میں تے اودوں دے منظر وی دیکھنے
اک چن دی چاننی جدوں منظر وی ساڑ گئی

سورج میرے گناہ دا سی سوا گز تے آ گیا
دھرتی دی چپ تے وقت دا محشر وی ساڑ گئی

میں جس دے نال نال سدا ٹردا ای رہیا
خورے سی کیسی لیک مقدر دی ساڑ گئی

جنھوں میں شوق اپنے دا رہبر اے من لیا
خورے اوہ کیہ نظر سی جو پتھر وی ساڑ گئی

اک آہنے دے تیلے سڑے رت دی بھاہ دے نال
کھلری اہ اگ تے محل کیہ چھپر وی ساڑ گئی

ایہو جیہی بہار نہ آوے خدا کرے
اٹھر جو دل دے نال میرا گھر وی ساڑ گئی

اَنج وکھ اَنباں تے بُور پیا اِک رُت پرانی یاد آئی
جو قول قرار دی نذر ہوئی اوہ پیار کہانی یاد آئی

ایس آس نے جیندا رکھیا اے کدے سُننے وچ اوہ آوے گا
اَنج تک جو پُوری ہوئی نہیں اوہ آس نمائی یاد آئی

ہر روز نویں اقراراں دی اِک مقتل گاہ چوں گزری اے
جو نت مردی نت جیندی اے اوہ چند مر جانی یاد آئی

جو تھر تھر کنبدا ویکھیا سی اوہ پانی وچ پرچھاواں سی
اوہنوں لبھدیاں پیار دے تھل دے وچ جو ریت سی چھانی یاد آئی

جہدے سُتھرے لُونے پانی وچ تر سکی سی نہ لاش مری
اوہ ڈوہنگی ست سمندراں توں اک اکھ مستانی آئی

دینہہ چٹے سُورج سرتے سی فر اک کرگئی پرچھاویں دو
مرگئی جو آپ اس کارن وچ اوہ چھاں من بھانی یاد آئی

اٹھر سوچاں دے سینے چوں مرے دل دا لہو کیوں رسدا نہ
جد گلاں ماری انکھ مری نوں سوہل جوانی یاد آئی

دنیا والیو دیکھو آ کے اک واری جاگیر مری
جیہڑی نہا کے گڑتی پائی اوہ وی لیرو لیر مری

سانہہ سانہہ کے جو گجھ رکھیا کم کسے وی آیا نہ
اوڑک اج وی کھوہ کے لے گئے کھیڑے میتھوں ہیر مری

کناں کجبل پا کے اوہنے اکھیاں نوں کجلا یا سی
فر وی سب نوں اوہدی اکھ وچ دسی اے تصویر مری

تیرے سامنے میرے ہتھ دا لکھیا جد اُس ساڑیا سی
سچ دس قاصد دیکھی نہیں توں بدلاں وچ تحریر مری

رُت بہار دی اک گھڑی وی قیدی ہو نہ سکی اے
تھک ای گنیاں اوڑک دونویں زلف تری زنجیر مری

وقت دا سورج سرتے آ کے مینوں تک نہ سکیا اے
اینی ڈوہنگی چھاں کیتی اے مٹھے پئی لکیر مری

اٹھرتوں تے سوچ رہیا ایں چن تے پینگاں پاون لئی
دھرتی پیراں پٹھوں کھچ دی پر بھیرے تقدیر مری

کوئی اے ناخدا اتھے خدا کوئی
بشر مینوں ذرا اتھے دکھا کوئی

نظر آون قدم رہبر دے مینوں وی
کرے چانن کرن اتھے جے آ کوئی

سجا کے کاغذی پُھل آپ شاخاں تے
چن اگ دے حوالے کر گیا کوئی

قدم تے دو قدم تے لوک وچھڑے نیں
سدا لئی ساتھ دیندا اے بھلا کوئی

ملے لیلیٰ جے ویلے دی تے آکھاں میں
ملا مینوں وی عشقے دا خدا کوئی

جے چن دی لو وی پل پل ساڑ دی دھرتی
کرے اگ دا کیہ فر اتھے گلہ کوئی

تماشا ایہہ جہاں وی ویکھ لے اٹھ
گیا سولی تے چاہت نوں چڑھا کوئی

شام سویرا یاد رہیا نہ
گھر دا رستہ یاد رہیا نہ

دل وچ جاگے درد اوٹے
پیر دا چھالا یاد رہیا نہ

اکلاپے دا مان رہیا اے
اپنا سایہ یاد رہیا نہ

کہن نوں دونواں رل کے ڈٹھا
تینوں سفنہ یاد رہیا نہ

جو گواچا روز ای لبھیے
کیہ کجھ لبھییا یاد رہیا نہ

جس وچ میرا ناں سی آیا
تینوں قصہ یاد رہیا نہ

جس ویلے اوہ اطرہ ملیا
ہجر دا ویلا یاد رہیا نہ

جنت آکھاں دنیا آکھاں کیہ آکھاں
ایہنوں عشق دا سودا آکھاں کیہ آکھاں

جھٹھے وانگ پروہنے رات گزر دی اے
اوس گھرنوں میں اپنا آکھاں کیہ آکھاں

اقراراں دی سولی لوری دیندی اے
نہیرہ کس دا راکھا آکھاں کیہ آکھاں

پُھلاں باغ چ اگ لائی اے سوچ رہیاں
ایہنوں اکھ دا دھوکا آکھاں کیہ آکھاں

شہر وفا دے رستے بھُلّی پا گئے نہیں
کَٹھے کون گواچا آکھاں کیہ آکھاں

اُٹی پوری وی نہیں سوتر کول مرے
ایہہ تانا یا بانا آکھاں کیہ آکھاں

اٹہر میرے دل دی گل اوہ جان دا اے
کس دا کس توں اوہلا آکھاں کیہ آکھاں

چاہت مری رُل ای گئی اک اجنبی دے شہر وچ
میں رہ گیا اک اجنبی اک اجنبی دے شہر وچ

اک حوصلے دی لوڑ سی انکار وی اقرار وی
لَبھدا رہیا میں رہبری اک اجنبی دے شہر وچ

اک چن گواچا رات نوں آئی جدائی دی گھڑی
فر سڑ گئی دُھپ جیٹھ دی اک اجنبی دے شہر وچ

ایہہ شوق دی اے انتہا مل جان ایہہ اک موڑ تے
محفل تری قسمت مری اک اجنبی دے شہر وچ

اِک پندھ اوڑک مُک گیا ناکامیاں دے موڑتے
بُھلی پئی اِک سوچ سی اِک اجنبی دے شہر وچ

شکوہ گلہ بے کار اے میں سوچنا کس نوں کہواں
ہر گام تے تہمت ملی اِک اجنبی دے شہر وچ

اَٹھرتے جت کے ہاریا اوہ ہار کی وی جت گیا
ہن جت مری حسرت بنی اِک اجنبی دے شہر وچ

دل وچ جد تصویر سجائی تیری سی
ایس جگ دی فراک وی شے نہ میری سی

میرے گھر دے اگے خورے کندھاں نیں
عید دے چن وی لو نہ اتھے کیری سی

سوچ دے ویڑے جاندی رات دے تارے نے
روشن کیتی کچھی رات ہنیری سی

بن نہ سکیا پگھو اوہدے گلشن دا
اوتھے کہن نوں رونق ہور ہتھیری سی

ساری رات ای بُوہا گُھلا رکھیا اے
وہ جھلی سی ایویں پا گئی پھیری سی

گم کیتا پرچھاواں اوتھے اوتھے میں
جتھے جتھے بدل نے تھاں گھیری سی

اپنی پگ تے اطرہ جنھوں مان رہیا
اک دن اوہ وی تے مٹی دی ڈھیری سی

جلوہ ویکھ جمالاں دا
بھلیا ہوش سوالاں دا

وگھ وجود توں خورے کیوں
ساخھی مرے خیالاں دا

اودھا خیال آون دے نال
پینڈا مکیا سالاں دا

صدق وفا دی تند دے نال
رشتہ گنڈھ اعمالاں دا

پر کٹے جس پنچھی دے
فرق کیہ پنجرے جالاں دا

خالی ویڑے جھاں دے
پیار کیہ جانن بالاں دا

لبھ نہ کورے کاغذ توں
اطہر فن کمالاں دا

رُت جے گلشن دے دن پھیرے کیہ فیدہ
ایہہ تے ملیا اے بن تیرے کیہ فیدہ

چن دا ہووے بھاویں ہووے سورج دا
چان، جسدے تچھے نھیرے کیہ فیدہ

پیار دی لاش جدوں میں دفنا بیٹھاواں
تیری اکھ دو ہنجو کیرے کیہ فیدہ

چکڑ بھریا چہرہ من دے بُت دا اے
کہن نوں خشبو کھنڈی ڈیرے کیہ فیدہ

منزل لڳھدا بھليا گھر دا رستہ وی
رہبر اُنج تے ملے بٿھیرے کیہ فیدہ

ویلے دی لوٿتی جیہڑے جر دے نہیں
وڏے سینے وڏے جیرے کیہ فیدہ

واء تے لکھیا اتھھے پڙھدا کون بھلا
توں جے اطہر بدّل گھیرے کیہ فیدہ

ہر بندے نوں واجاں ماراں ویکھ تے سہی
ہن تیرے اینج وقت گزاراں ویکھ تے سہی

توں نہیں آیا پر ویہڑے وچ اترے نیں
درد دے پکھو بنھ قطاراں ویکھ تے سہی

گل بنے گی جے توں آ کے آکھیں آپ
بوہے ملے آن بہاراں ویکھ تے سہی

دھرتی کنھی عرش دی میرا رب جانے
چُنیاں رُلایاں وچ بازاراں ویکھ تے سہی

دھو دھو کے نت اکھ دے سُچے پانی نال
یاد تری دا بُت سنواراں ویکھ تے سہی

انج لگدا اے غاراں وچ کوئی وسدا اے
میرے نال اِنج چل کے غاراں ویکھ تے سہی

ہولی ہولی کر کے اٹھر بُھرن پیاں
تیری اڈیک سب دیواراں ویکھ تے سہی

دساں کيہ ايہہ ہونی ہوئی بس اک چاہت کڑیا میں
بُگل دے وچ چور لُکا کے اپنے گھر جا وڑیا میں

نیندر اکھ نہیں کھلن دتی آسا پاسا دساں کيہ
دُھپاں کولوں ڈر دا ڈر دا چھاویں آ کے سڑیا میں

اپنے آپ نوں دوش دیاں یا اس دھرتی دی مٹی نوں
آوی چڑھن توں پہلے ٹٹیا جیہڑا ہتھیں گھڑیا میں

جوگی والا بھیس نہیں پایا نہ دیدار دا مانگت واں
کيہ دساں مجبوری پاروں کاسہ ہتھیں پھڑیا میں

بھیتو بھیتی کرن پئے گلاں میرے سڑ جاون تے لوک
دوش کسے نوں کاہنوں دیواں عشق دی اک وچ سڑیا میں

ویلے ہتھوں بے وس ہو کے اوہ وی اج اڈا بیٹھا واں
مدت ہوئی پنچھی اک جو دل دے پنجرے تڑیا میں

سانبھ سانبھ کے تھک گیا واں فر وی ڈگ ڈگ پیندی اے
اطہر سوچ دی مُندری جس وچ دل دا ہیرا جڑیا میں

عشق دی بستی وچ دن ایسراں بیتے نہیں
قدم قدم تے زہر پیالے پیتے نہیں

کچھ گھڑیاں نے ویلے نوں وی ڈک لیا
کچھ ورہے بس گھڑیاں وانگوں بیتے نہیں

ٹاکی ٹاکی ہو کے سارے کھلے نہیں
پاٹے گلے پھلاں دے کیہ سیتے نہیں

ایس حیاتی وچ اک ویلا آوے گا
یاد آون گے سبھے کم جو کیتے نہیں

جیہڑی چُنی سردی دُھپ چھاں گج دی نہیں
کہیڑے کم فر اُس دے گوٹے فیتے نیں

آج کل جیڑے راکھے نیں انساناں دے
کجھ بگھیاڑ نیں ایہناں وچ کجھ چیتے نیں

کر دا رہیا اے اپنیاں گلاں اپنے نال
اظہر یار نے بھاویں نفل وی نیتے نیں

جو بن رُت وچ ہر رُت چنگی لگدی سی
سبھناں دی اکھ کجبل رنگی لگدی سی

جھولا غم دا لگیا اوہدے ہسن وچ
اوہدی خوشی اُدھاری منگی لگدی سی

خورے کسراں جتیا بازی رب جانے
چال جو چلی اوہ بے ڈھنگی لگدی سی

جنھے میرے عیب سنہرے کر دتے
گروتی سونے ریشماں رنگی لگدی سی

جس دے پُھل دی خشبو پھیلی گلشن وچ
اک مدّت توں ٹہنی تنگی لگدی سی

آون والی واء پُرے دی میرے گھر
دُکھ دے واء ورولے دُنگی لگدی سی

جس نوں لبھدیاں عمر گوانی اٹہر نے
اوہ گھڑی وی غیر نے منگی لگدی سی

یاد تری توں عاری گئے
اوہو لمحے بھاری گئے

کئے چہرے یاد رہے
اپنا آپ وساری گئے

اپنے خون پسینے نال
ہاڑ دی دُھپ نوں ٹھاری گئے

بازی عشق دی چٹن لئی
جت جت کے تے ہاری گئے

ہتھیں ہیر گوا کے وی
بیلے مجھیاں چاری گئے

چادر دے ول تکیا نہ
ایویں پیر کھلاری گئے

اٹہر آخر مرنا سی
دَم دَم مَن نوں ماری گئے

مَن نوں تیرا اِنجِ سوالی رکھیا اے
یاد دا دِیوا دُھپ وچِ بالی رکھیا اے

تیرے باجھوں ہر موسمِ دی دُھپ چھا لئی
دل دا ویہڑا دَم دَم خالی رکھیا اے

چان میرے گھر دی راہ نہ بھُل جاوے
سوچاں دے وچِ چن اُجالی رکھیا اے

میرے پلے کجھ نہیں حشر دیہاڑے لئی
اپنے رب نوں اپنا والی رکھیا اے

یاد تری دے نقشِ کتے نہ مٹ جاوے
برکھا رت نوں اکھ توں ٹالی رکھیا اے

حیرانی اے فر کجھ بوٹے بچ گئے نیں
اگ اوس لائی جنھوں مالی رکھیا اے

اٹھر اپنے جتے دا لہو دے کے وی
تیرے غم دا بوٹا پالی رکھیا اے

موسم جگا کے ٹر گیا میرے پرانے زخم سب
خشبو کھلارن لگ پئے کھڑ کے سہانے زخم سب

تقدیر نے اک لیک ماری ہتھ مرے تے اس طراں
پچھلی عمر جینا پیا گل لا بگانے زخم سب

خورے گواچا کیہ مرا اک رات دے پچھلے پہر
دیوے دی تھاں بالے نیں فر میں اس بہانے زخم سب

ارماں مرے نہ سوں سکے اک درد دی دہلیز تے
میں جاگیا جاگے مرے، دتے زمانے زخم سب

کِتاں بھلایا اوس نوں ایہہ رڑک اے پر سوچناں
کسراں بھلا ایہہ دس مرے اُس دے بھلانے زخم سب

اک دائرے وچ سوچ دے تصویر دے کجھ نقش سن
منظر سہانے دے گیا مینوں سہانے زخم سب

اٹہر عبادت وی تری منظور ہونی نہیں کدے
جے نہ سجائے اکھ تے توں اپنے نمانے زخم سب

اپنا ظاہر جوڑ لیا اے ایسراں اپنے اندر نال
اپنی ذات گوائی جسراں دریا رل کے سمندر نال

مکّر فریباں ڈنگی اپنی جنڈری گئی چنگی اے
ایتھے تے ہُن مہنگا ہویا ٹرنا کسے قلندر نال

کھڈ دی گل جد کرنی سی تے لیکاں کاہنوں واہیاں سی
کسراں جوڑ لواں میں رشتہ مسجد دا فر مندر نال

کئے دیکھی لیکاں دی چھاں اس دنیا دے متھے تے
اُچے اُچے محل منارے دیکھ رلا گئی کھنڈر نال

کرتے انگور چڑھایا پھلیاں مٹھیاں ہویاں نہ
رنگ وٹا نہ سکیا بھانویں گڈیا تھوم چقندر نال

دن دی ڈھپ چھاں رات دے نھیرے دوگڑ ٹوٹا دھرتی دا
جیہڑا مان حیاتی دا سی لے گیا قرض سکندر نال

اٹھر اس توں ودھ کے سچی ہور کمائی ہونی کیہ
پاپی پیٹ دی خاطر نچیا آپ مداری بندر نال

اُوہدے بارے سوچ رہیا واں جس دا میں خیال رہیا
اُوہدے کولوں دورساں بھانویں فر وی میرے نال رہیا

میرا حوصلہ مرن نہ دتا منزل کولوں دوری نے
دسی منزل تے فر میتھوں چکنا قدم محال رہیا

آسماناں تے نظراں پایاں اپنے چن نوں لبھن لئی
چن کیہ دسدا تاریاں دا بس تھاں تھاں وچھیا جال رہیا

کس نوں اپنا بچن سمجھاں جد میں دشمن اپنا وی
کیہ دساں تے کہنوں دساں چل دا کیہ کیہ چال رہیا

رات توں کھوہ کے کالی چڈر اپنا آپ لکایا اے
من مندر دا بلدا دیوا مینوں ہور اُجال رہیا

میری نالے میرے غم دی خورے اوہنوں سارا ای نہیں
جس دے غم وچ پل پل اپنا روح تے جُتھ گال رہیا

دھرتی اُتے اوہدے ناں دا چرچا گھر گھر کر دے توں
اٹہر جیہڑا تیرا ناں اسمان دے ول اُچھال رہیا

تیرے جیون خاطر زہر ایہہ پھکیا سی
قدم قدم تے موت دا رستہ ڈکیا سی

جگراتے دا ویری لمحہ ٹلیا نہ
چن دا چانن لوری دے دے تھکیا سی

کٹی اے انج قید اُسدے اقراراں دی
سُفنے وچ وی اُس دا راہ ای تکیا سی

گلشن وچ بہاراں نوں تاء لگاتے
فر پکھو وی اتھے آؤندا جھکیا سی

خورے کئے داغ سی میرے جتے تے
تیری یاد دے چولے نے بس ڈھکیا سی

کل تے میں وی ایسے شہر دا واسی ساں
کوئی وی مینوں آج پچھان نہ سکیا سی

اٹھر جاون والا ویلا دسدا اے
رکھ اوہ پھل نہیں رکھیا جیہڑا پکیا سی

دیکھن دا کیہ، کیہ کیہ سُننے دیکھے نیں
سولاں وانگوں اکھیاں وچ سبھ چُجھے نیں

خورے کیہڑے سَن تعبیراں مان گئے
ساڈے حصّے وچ بس سُنجے سُننے نیں

میںوں تے فر گھر دی راہ وی بھُلتی جد
تیری راہ توں دھوڑ دے بدّل اُٹھے نیں

گلیاں دے لکھ رہبر بن گئے نہیری دے
لگدا اے کجھ گھلے رہ گئے بوہے نیں

سوئی کوئی گچا بھن کے مڑ گئی اے
تد ای چناں دے کنڈھے سَکے سَکے نیں

اوہو ویلے اج وی سَگی درداں دے
مدتاں ہوئیاں جیہڑے تینوں بھلے نیں

اٹہر لاه اڈیکاں آساں سوں گنیاں
تد ای کندھ تے دن نوں دیوے بلدے نیں

ایہہ دل جھلا جد کسے تے وِسیا اے
ارماناں دا خون اُکھیں چوں رِسیا اے

اِنج لُکيا پرچھاواں اوہدا رات دے وِچ
مِل مِل اُکھیں ویکھیا پر نہ دِسیا اے

سُتے سُفنے کسراں آن جگاوے گا
جس دا اَنگ اَنگ آپو نیندراں پھسیا اے

جنہوں ویکھو دنیا دنیا کر دا اے
خورے اِس وِچ لوکاں نوں کیہ دِسیا اے

تاج محل دے تاج دا موتی بن دا نہیں
پارس جد تک پتھرتے نہ گھسیا اے

آپے کجھ تصویراں تے کجھ نقش بنے
سوچ مری دا چھالا جد وی پھسیا اے

اٹھر جیہڑا بچیا اتھے سولی توں
اودھے پیار دی چکّی دے وچ پسیا اے

وعدہ مرے محبوب دا ویلا گیا
آنا ای نہیں میں مُڑ کدے سمجھا گیا

صورت کدے اُس دے ملن دی جے بنی
پردے چ اُس نوں ویکھ کے گھبرا گیا

اک آسرا اِس ریت دی دیوار دا
میرے خیالاں نوں وی اِنج بہکا گیا

ایہہ ہارِ جت محتاج تے لیکاں دی سی
میں جت کے اِس دی ہارتے پچھتا گیا

ہنچوچ ڈب دے وکھ کے ارمان وی
لاشا وفا دا بے کفن دفنا گیا

بن دا رہیا انجان میں اک خوف توں
اوہ پر سمجھ کجھ ہور مکھ پرتا گیا

اٹہر پچھان لوک اس دے ناں دے نال
میرا بدن اوہ ایسراں مہکا گیا

عشق دی بستی وچ دن ایسراں بیتے نیں
قدم قدم تے زہر پیالے پیتے نیں

کچھ گھڑیاں تے ویلے نوں وی ڈک لیا
کچھ ورہے بس گھڑیاں وانگوں بیتے نیں

ٹاکی ٹاکی ہو کے سارے کھلے نیں
پاٹے گلے پھلاں دے کیہ سیتے نیں

ایس حیاتی وچ اک ویلا آوے گا
یاد آون گے سچھے کم جو کیتے نیں

جیہڑی چُنّی سردی دُھپ چھاں کج دی نہیں
کہیڑے کم فر اُس دے گوٹے فیتے نیں

اَج کل جیہڑے راکھے نیں انساناں دے
کجھ بگھیڑ نیں ایہناں وچ کجھ چیتے نیں

کر دا رہیا اے اپنیاں گلاں اپنے نال
اطہر یار نے بھانویں نفل وی نیتے نیں

میری قسمت دے ایہہ تارے لگدے نیں
تد ای کھلرے کھلرے سارے لگدے نیں

کئی واری اپنے ناں دی واج سنی
سدن والے دُکھ ونجارے لگدے نیں

پندھ اوہدے اقراراں والا مکدا نہیں
بھانویں مُڑ مُڑ تھکے ہارے لگدے نیں

ساڈا دل سی پانی وگدے دریا دا
خورے اج کل کیوں کنارے لگدے نیں

میں تکیا اے ہاسے ونڈن والے وی
آج تے سارے دکھاں مارے لگدے نیں

موت اوہناں نوں دسو کسراں مارے گی
جیہڑے دو نیناں دے مارے لگدے نیں

اندر دے سوہنے ای اٹھر سوہنے نیں
پکیاں اٹاں تے کد گارے لگدے نیں

بُھلی پاندے جد وی جگ دے منظر سی
میرے رہبر بن دے راہ دے پتھر سی

لمیاں لمیاں راتاں لمیاں کیہ ہويا
گھڑیاں وانگوں دن وی پتے اکثر سی

ہر ویلے اک چور اے ایتھے بگل وچ
کچے گارے لپے سب من مندر سی

وقت دا چان بھلیا اے پہچان مری
اس بستی وچ کدھرے اپنا اک گھر سی

اكرسراں پیندی جان وفا دی لاش دے وچ
اقراراں اعتباراں ڈنگے منتر سی

کاہدے لئی میری تصویر سنبھالے گا
بھن سٹیا بُت اپنا جد اُس بُت گر سی

فیر گھڑی اوہ لبھیاں وی نہ لبھئی اے
رستے وچ ملیا اوہ مینوں اطرہ سی

○

موسم بھلیکھے پا گیا
آیا گیا بہکا گیا

اک واء ورولا دُھوڑ دا
سورج مرا گہنا گیا

سچ کہن تو وی روکيا
سُولی تے وی لٹکا گیا

لبھدا رہیا میں آسرے
اوہ ڈر کے مکھ پرتا گیا

رانجھا بنا کے عشق دا
کن دی مرے پڑوا گیا

چاہت ای ہن منزل مری
میرا سفر سمجھا گیا

اک عکس اُس تصویر دا
اطہر سی من نوں بھا گیا

مقدّر دی سزاواں تے گلہ کیہ اے
زمانے دے خداواں تے گلہ کیہ اے

محبت دے بھرم دے لئی بھلا دسو
نگاہواں تے اداواں تے گلہ کیہ اے

مرے حصے سچ جداے رُت ای پت جھڑدی
بہاراں تے خزاواں تے گلہ کیہ اے

پھرے آں عشق دے نیلے تے تھل مارو
گلے پیاں بلاواں تے گلہ کیہ اے

درتچے بے صدا سارے نیں بستی دے
تے فر چُپ چُپ ہواواں تے گلہ کیہ اے

پہر اک رات دے سُنسان پتھراں وچ
پلٹ آئیاں صداواں تے گلہ کیہ اے

جے قد چھوٹا اے میری آس دا اطہر
دواواں تے دعاواں تے گلہ کیہ اے

کجَل تے سب پائی پھر دے کجلائی اکھ عام تے نہیں
بُھلِیا رہ نہ زُلف دی چھاں تے ویکھ لے پے گئی شام تے نہیں

یا د تیری دے پرچھاویں تے مینوں سٹا ویکھ کے تے
کدھرے ہجر دی دُھپ سڑ کے تے ہو گئی بے آرام تے نہیں

سُفنے جتھے تعبیراں دے ہتھ وچ ہتھ پا نچدے نیں
مدّت بعد وی سوچ مری وچ آیا کتے مقام تے نہیں

آسے پاسے کھلریا چانن ویکھیں اگ نہ لا دیوے
دانہ یقین ایہہ کر کے چکلیں کدھرے وچھیا دام تے نہیں

جدھر جانا تیرے ناں دے چرچے سُنن نوں مل دے نہیں
تیرے ناں دی شہرت بنیا کدھرے میرا نام تے نہیں

خورے کبھڑی سوچ دے پاروں موڑ رہیا ایں قاصد نوں
ایہہ تے سوچ لے کدھرے اوہدا تیرے نام سلام تے نہیں

جس نوں عشق دی بستی دے وچ اظہر لہ لہ تھکیا سی
واج آئی اے کدھرے جوگی آیا میرے بام تے نہیں

سجا پلکاں تے دو اتھرو جفا تیری بھلا بیٹھے
جدوں اس جگ توں گھبرائے تری محفل چ آ بیٹھے

سوالی دید دے بن کے وی اکھاں بند رکھیاں نیں
جدوں تارے دی لو کنھی سمجھ اپنی سزا بیٹھے

ایہہ کیہ ہو یا جو راکھے سن چمن دے بن گئے مجرم
چمن نوں اگ جنہاں لائی اوہ ویکھو بے خطا بیٹھے

جے از مایا محبت دے سی مقتل و بیٹھے اوہناں دے
جو پہنا کے زمانے نوں محبت دی قبا بیٹھے

فرشتے آپ ڈٹھے عشق دی ہر بزم وچ یارو
نہیں دسدا بشر جتھے زمانے دے خدا بیٹھے

مری دنیا پئی منگے پرانے رنگ ویلے توں
پئی اے لوڑ راکھے دی جدوں سب کجھ گنوا بیٹھے

توں کترا کے نہ لنگھ اطرہ ذرا توں ویکھ ایہناں نوں
ایہہ ہیرے قیمتی نے جو ترے درتے گدا بیٹھے

○

کسراں بیتے چارے موسم دسیئے کیہ
چاہت دا بُت فر وی سالم دسیئے کیہ

اپنے نانویں لالئے جد الزام ای سب
کون اے مجرم کون اے محرم دسیئے کیہ

آس دے چن نے کناں چانن کیتا سی
نھیرے فر نہ ہوئے مدھم دسیئے کیہ

دل دے پھٹ لُوں لُوں چوں رسدے وکھ کے وی
دے گئے بس حرفاں دے مرہم دسیئے کیہ

رات انجیری اقراراں دے ساون دی
ویٹھے وچ دھوڑاں دا ماتم دسیئے کیہ

خون دے دریا تر تر تارو بن گئے تے
ڈوب گئی اکھیاں دی شبنم دسیئے کیہ

اطہر شیشے عکس دکھایا ایسا سی
جذبے سارے ہو گئے بے دم دسیئے کیہ

شیشے دے وچ بُت کیہ رکھیا پتھر دا
نقشہ بدل گیا اے سارے منظر دا

مینوں اَج تک کوئی خرید نہ سکیا اے
ایناں مَل پیا اے میرے اکھر دا

دھرتی روز ای تابنے وانگوں تپ دی اے
لگدا نیڑے آ لگا دن محشر دا

سچ جے کچ اے فر وی ٹن دتا نہیں
بھانویں بھار سی میرے اُتے نخر دا

جیہڑا چاہت دے جگنو دا راکھا نہیں
اُس نوں رستہ لبھدا اے فر کد گھر دا

میرے ساہ ای واء ورولا بن گئے نیں
میتھوں کجھ نہ پُچھ قسمت دے چکّر دا

اٹھر اپنا آپ سوالی کیتا تے
فیر پتہ لگا سی اُس دے اندر دا

اک نام نال بدنام ہاں میں کیہ کراں
اودے بناں بے نام ہاں میں کیہ کراں

کوئی زلیخا وقت دی اُپڑی ای نہیں
ہوندا پیا نیلام ہاں میں کیہ کراں

نھیرے بناں کجھ وی تے نہیں بُلّ دے وچ
درداں بھری اوہ شام ہاں میں کیہ کراں

اک مان دی ہڑ واڑ مینوں ساڑیا
اپنے تے وی الزام ہاں میں کیہ کراں

محفل دے وچ جے رہ گیا تے کیہ بھلا
ساقی دا خالی جام ہاں میں کیہ کراں

دنیا مری پتھر مرے جُٹّہ مرا
اک عشق دا انجام ہاں میں کیہ کراں

اطہر مبارک باد کوئی دے گیا
میں فر وی بے آرام ہاں میں کیہ کراں

لگدا اے ہن ایہہ دل وی محبت نگر نہیں
ایسے لئی تے میری دعا وچ اثر نہیں

پھڑیا اے آج سِرا اساں ساہواں دی ڈور دا
نظراں دی چھل دا فیر وی مکیا سفر نہیں

نُشیاں دی تے اڈیک وی سُنہ جیہا بنی
غم جیہڑا مینوں راس سی ملیا مگر نہیں

بھانویں ہزار بال کے دیوے توں ویکھ لے
راتاں ہنیریاں چ تے دِسدا قمر نہیں

نھیرے دی تھاں بجا اے پر ایناں ضرور اے
چان بناناں اے جیہڑا اوہ میرا تے گھر نہیں

جو پیار دا نشان سی نفرت سچ بہہ گیا
ہن تیری رہ گذر تے میری رہ گذر نہیں

رہبر بنا کے مینوں اوہ بدنام کر گیا
مینوں تے اپنے شوق دی اظہر خبر نہیں

پیسے دی ٹکسال دے وچ ایہہ سوچاں ڈھالن والے
مینوں لکّن بس قبریں تے دیوے بالن والے

واء نال اڈن والی دھوڑنوں اوہ رہبر نہیں من دے
دھرتی وّوں عرشاں وّے چن اچھالن والے

سوچ مری دے جگنو تک کے سبھے سوچیں پئے گئے
نھیرے گھپ نوں میرے گھر دا راہ دکھالن والے

بیٹھے پکھو آپ اڈا کے پھر لا جال نوں تگن
کچھ نہیں کھنڈے ایسراں اپنیاں عمراں گالن والے

ہُن وفا دے شہر دیاں سب گلیاں سُنجیاں ہوئیاں
ہیر نہ سستی رانجھے لبھن بس ڈھڈ پالن والے

چار رُتاں کیہ کہہ گئیاں نیں اوہ بھلا کیہ جانن
ایہناں بارے کیوں کجھ سوچن ویلا ٹالن والے

اوہناں نوں میں مِترّ جانا یا ویلے دا سنگی
اطہر میرے خواہاں دا جو چہرہ گالن والے

تتلی دا سایہ کیہ نظریں آیا سی
سبھناں نے گھر پھلاں نال سجایا سی

میرا ننگا پنڈا دیکھن والے ای
سورج دے مکھڑے توں گھنڈ ہٹایا سی

نیندر بن گئی سوکن میری اکھیاں دی
ہنجواں نوں جد سولاں تے لٹکایا سی

جیہڑا قاتل اے میرے ارماناں دا
اپنے دل دی دھڑکن وچ وسایا سی

وڪھو لا لا تدبیراں اک بُت گرنے
وَدَّه وَدَّه گلاں کر دا بُت بنایا سی

موہری جیہڑا آج میری تقدیر دا اے
غیر نہیں اوہ میرا ماں پو جایا سی

جس بندے نوں اپنا رہبر منیا میں
اوس ای اطرہ مینوں بھُلّی پایا سی

آپس دے وچ ونڈی پے گئی دنیا دے وسنیکاں دی
سبھناں دی پہچان بنی اے اپنیاں اپنیاں لیکاں دی

جنگل بیلے سارے وس گئے من دا ویٹہرہ وسیا نہ
لگدا آؤن دا رستہ بھل گئی سبھری رت تریکاں دی

واء جے راہ دے رُکھ ہلاوے پین بھلیکھے بجن دے
اپنیاں اکھیاں وچ سجائی جد دی دُھوڑ اڈیکاں دی

مرنا جینا سانجھا کر کے فر اوہ سانجھ تروڑ گیا
جیندی جانے سٹ کے ٹریا جسراں لاش شریکاں دی

اپنی اپنی بولی بول کے سبھے پگھو اڈ دے گئے
سجھی رمز کسے نہ اتھے واء دیاں گنگیاں چیرکاں دی

ایس دنیا چوں سب نے کھٹیا پاٹی چولی خالی ہتھ
ہولی ہولی نکلے سب نوں ایہنوں عادت ڈیکاں دی

اٹھہر کسراں قد لکاواں میں دنیا دیاں نظراں توں
جدا یہ پاپن تک لیندی اے نھیرے وچ چھاں لیرکاں دی

یاداں دا پرچھاواں جد وی لگ دا اے
فر اس دل وچ اٹھیا ہڑ نہ مکدا اے

لوکی اَج وی گجَل دی گل کردے نیں
ایس اکھ وچ ہُن اُتھرو وی نہیں رُکدا اے

اکھیاں نوں بند کر لینے گل وکھری اے
چن نھیرے دی چادر وچ کد لُکدا اے

منزل اُس توں راہواں وی کھوہ لیندی اے
راہی جیہڑا قدم قدم تے اُکدا اے

رُتّاں بدلاں تے نہ ای دُھپ چھاں دی گل
سوچ دا پنیڈا ظرف تے آ کے مُکدا اے

ہجر دا بُلھّا جے کر ایہنوں چُھو جاوے
ساون اکھ دا فیر کدی نہ سُددا اے

اٹہر اُچّا محل بنا لے آساں دا
زیویں تھّاں تے بدّل وی نہ جُھکدا اے

ویٹہرہ آن وساوے اوہدی دید دا چن
درد ہنیر مکاوے اوہدی دید دا چن

تاہنگاں دھوڑ و دھوڑ نیں سُنیاں راہواں تے
ساون سُنن سناوے اوہدی دید دا چن

مدت بعد آ اکھیاں اک تھان ملیاں نیں
رَبّا دُب نہ جاوے اوہدی دید دا چن

قسمت دے ست تارے آپے چمکن جے
دل دا عرش سجاوے اوہدی دید دا چن

سوکن رات دے ویٹھے دیوے بالاں گا
جے میرا مل پاوے اوہدی دید دا چن

بانہ پھڑ لاں میں جاندی ایس حیاتی دی
جے کر کرم کماوے اوہدی دید دا چن

سورج دی رُشنائی اٹھر مک گئی اے
ہُن تے جھاتی پاوے اوہدی دید دا چن

بچپن دے وچ کھیڈنا سکھیا پل پل میں تقدیراں نال
ہُن کیوں قید کراں سوچاں نوں زلف دیاں زنجیراں نال

ساری عمر اسیں تے یارو لہولہان ای ہوندے رہے
اپنا آپ بچاندے کسراں سانجھ سی اپنی تیراں نال

ریتاں دے اس نہیر نگر وچ ونڈی اے رُشنائی وی
تکھیاں سولاں دا مُنہ دھو کے لہو رنگیاں تحریراں نال

کیہ ویلا سی ست سمندر کجھ نہیں سی پندھ نظراں لئی
ہُن اوہ کول اے فر وی کھیڈاں اوہدیاں ای تصویراں نال

پیار دے گلشنِ اِنج اُجڑے نیں دھوڑا تھے بس اُڈ دی اے
خورے رانجھے کیدو بن گئے یا رت ٹر گئی ہیراں نال

پُھل کیہ کوئی چتھر مارن والا وی نہ دِسیا اے
سارا شہر ای چھان لیا میں گل وچ پائیاں لیراں نال

اٹھرا کھیاں شاماں ویلے اک پرچھاویں تے بھلیاں سن
ویکھیا تے اوہ اپنا ہتھ سی لڑ دا پیا لکیراں نال

توں اِبتار کریں گا جے ہرجائی تے
میں سوچاں گا فر تیری دانائی تے

اک پرچھاواں وی نہ ملیا چاہت دا
ہاسا آیا ساری عمر پتائی تے

جگ لئی ہاسا بنیا تیری خاطر میں
کیوں نہ سوچاں تیری کھیڈ رچائی تے

ہاسے نچدے دیکھے اوہدیاں اکھیاں وچ
کٹناں خوش سی اوہ میری رسوائی تے

اک تیرا پرچھاواں تے اک میری ذات
مان اے مینوں اپنی ایس تنہائی تے

کجھ چر مگروں ایس پچھانیاں جانا نہیں
کیوں اتر اوں میں تصویر بنائی تے

چن تے اطر دن ویلے وی دسدا اے
گل تے ساری مگدی اے رُشنائی تے

انبر دھرتی دے گل لگ جد رویا اے
میل تریل تے پھل دا اُس دن ہو یا اے

لکھاں دیوے بالے اپنی محفل وچ
تیرے حُسن جیہا کد چانن ہو یا اے

کہن نوں لوکی لنگھ چناں آ جان دے نیں
میرے گھر دی راہ وچ تے بس ٹویا اے

قِسمت جھلی کسراں ونڈیا جتے نوں
اوہو لبھدے پھرنے آں جو کھویا اے

پورا ساون رنج کے بدل ویا اے
درداں ماری اکھ جتاں نہ رویا اے

تیرے دیس توں آوندی واء مڑ جاوے نہ
ایہو سوچ کے بوہے نوں نہ ڈھویا اے

بدلاں وچوں چن تے باہر آونا نہیں
اٹہر ایویں اکھ دا گجیل دھویا اے

عید دے چن وی میری جھولی پایاں ہور اڈیکاں
میرے سرتے چھاں نہ کیتی اج وی ہتھ دیاں لیکاں

خالی راہ توں اڈ اڈ دھوڑاں دین سنہیا آ کے
سوں جا رکھ اقرار سرہانے لمیاں ابے تریکاں

پتھر دا سی بھاویں اوہ بُت اکھیں وچ سجایا
شیشے وچ تے بھن دینا سی بھانڈے بھن شریکاں

اوس ظالم نوں جیون ساڈا اک اکھ وی نہیں بھایا
جس دی خاطر زہر حیاتی دا پیتا لا ڈیکاں

اَکھ دے گجَل گُوہڑی کیتی شام اُڈیکاں والی
ہولی ہولی لُگ ای گنیاں کندھیں ماریاں لیکاں

روڑے مارن تے میں ہستاں نہ مارن تے روواں
میری ایہہ پہچان اے رکھی شہر دیاں وسنیکاں

اکلاپے نے حال اساڈا اطرہ ایسراں کیتا
روون تے نہیں اتھروڈگدے چُپ چُپ ماراں چیکاں

دُنیا اِس توں ودھ کیہ تھخہ دیوے گی
ہر پل جد ایہہ دکھ دی مالا دیوے گی

میں سمجھاں گا میں دھرتی تے زندہ واں
میری قسمت جے کر حصہ دیوے گی

دُھپے سڑدی آساں دی اک لاش اُتے
کنے سال جدائی پہرہ دیوے گی

جیہڑا منظر اکھ دُٹھا سی وچھڑن دا
برکھا اُس دا کسراں نقشہ دیوے گی

پہلاں پتی پتی کھلے پھلاں نوں
پت جھڑت کیہ نواں سنیہا دیوے گی

اودی بھال بچ اپنے دل دا دیوا بال
دنیا تینوں آپے رستہ دیوے گی

اٹہر کیہ اتبار اے ریت دے کوٹھے دا
جنھوں لنگھن والی واء ڈھا دیوے گی

موسم میرے ویٹھے دا بے حال پیا تے کیہ ہويا
گل دے وچ جے فکراں دا جنجال پیا تے کیہ ہويا

سولاں دی سولی تے جینا وانگ تریل دے جاننے آں
گلشن دے وچ پھلاں دا جے کال پیا تے کیہ ہويا

گوڈے گوڈے پانی وچ جو پیر دھرن توں ڈر دا اے
اوہدے لئی سمندر وچ جے لال پیا تے کیہ ہويا

میں تے ایناں جاننا یارو جینا وڈی نعمت اے
قدم قدم تے موت دا جے جال پیا تے کیہ ہويا

میرا مٹی دا کاسہ ای مان اے میری قسمت دا
تیرے اگے سونے دا جے تھال پیا تے کیہ ہويا

میری اکھ نوں صورت تیری نہ بھلّی نہ بھلّے گی
تیری اکھ وچ جے کر بھیڑا وال پیا تے کیہ ہويا

لگدا پچھلی ساری عمر ای ہن تے کلیاں بیتے گی
اٹھراُس دے وعدے دا جے سال پیا تے کیہ ہويا

اَکھ دے شیشے اَگے نھیرہ نہیں کر دے
کچھ وی ہووے ظرف تے میلا نہیں کر دے

میری سوچ گناہیں کیتا پتھر نوں
پتھر تے رب ہون دا دعویٰ نہیں کر دے

اپنے بُت نال بھاویں کھیڈی جانے آں
ہور کسے بُت دی پر پوجا نہیں کر دے

جگ دا تانا بانا وکھرا وکھ کے وی
تن نوں من توں وکھرا وکھرا نہیں کر دے

ہر اک اُٹی پھڑ کے بولی دے جاوے
اپنے آپ نوں ایناں ستا نہیں کر دے

نسبت ساڈے ھتے دی جد قسمت نال
ہر شے لئی فر میری میرا نہیں کر دے

اٹھر دنیا داری دو مُٹھ مٹی اے
ایسے لئی تے دنیا دنیا نہیں کر دے

سوچاں لے کے جد ویلے دے پچھے گئے
خورے کیہ کیہ پیراں تھلے مدھے گئے

لگدا سئے رُکھ تھلے جا سئے سی
قسمت دے جد دو دو اکھر لکھے گئے

پُھلاں رنگاں خشبوواں نوں کد ویکھے
نھیری نال تے کیہ پیلے کیہ چٹے گئے

ہو سکدا دیدار دی دولت مل جاوے
اوہدے در تے اتھرو نال جے نبھھے گئے

دِیوا ہور کسے ای تھان تے بلدا سی
اپنے ولوں اسیں تے ٹر دے سدھے گئے

خون حیاتی وچ نہ رُکیا ایہناں چوں
زخم زبان دے نشتر نال اِنج چھلے گئے

اطہر اِج وی ساڈے لئی اوہ چانن نیں
دھرتی تے جو نقش لہو نال کھچے گئے

رب دی سونہہ اس جگ توں بھارا ہو جانویں
جتاں بھار میں چُکيا اونا جے جانویں

دُھپاں دے وچ سرن توں ایس بچایا اے
دُھپاں وچ نہ دسن والے پرچھاویں

کنے پہرے لائے فر وی گئیاں نیں
میریاں سوچاں جدھر جدھر توں جانویں

دل دے ویٹھے چین آرام نہ دسیا اے
اوہدے پچھے سب کجھ روہڑیا میں بھانویں

خوش قسمت نے جہاں ایتھے تولے نیں
اپنے سکھ بس اپنی جنڈری توں سانویں

دل بیگانے تے کیہ ہیتی جانے گا
جد کدے وی اپنے دل نوں ہتھ پانویں

اٹھہر حُسن اے اکھ دا خون جوانی دا
کوئی چیز نہیں تولدے فر اس دے سانویں

اَکھیاں دے نال خورے اوہ کئیہ بول گیا
پتھر دا سی جُتہ فر وی ڈول گیا

میرے ارماں اَنج وی پکھٹی واس بنے
اَس دی سنگت دا اِک لمحہ رول گیا

میری محفل دا اوہ وڈا مخلص سی
چاہت اپنی مطلب دے نال تول گیا

لہندے وِلوں کدے وی سورج چڑھدا نہیں
فر ایہہ کسراں بنے تے کاں بول گیا

آس دے دیوے دی لو اُچی ہوئی اے
جھکڑ جد وی آ کے بوہا کھول گیا

سُن کے واج وی بوہے تک اوہ آیا نہیں
مانگت بن کے میں تے اُس دے کول گیا

اٹہر سارے سودے کیتے گھاٹے دے
جنہوں گل نال لایا کر گل گول گیا

موسم ویلے دا پرچھاواں دھلدا اے
گھر دے واسی ہون تے دیوا بلدا اے

مینوں اپنے آج تے وی اتار ای نہیں
سجّج تھیا کر کے وعدہ کل دا اے

رات ہنیرے وچ اوہ ایتھوں لنگھیا سی
چانن تکیا ہن تک اکھیاں ملدا اے

غیراں کولوں ہن ایہنوں ڈر کاہدا اے
دل تے ڈنگیا سجّج دی اک گل دا اے

خورے کدھروں لنگھ جاندى واء جھلّی اے
سُنیا اے اوہ روز سنیہا گھل دا اے

عشق دی راہ تے آویں نہ تھک جاویں گا
ایتھے منزل وی رستہ چل چل دا اے

اٹھر سُرخ کسے دا تے لہو ہووے گا
آون دے جو محفل دے وچ رل دا اے

آساں دیاں لاریاں اُتے توڑ لئیاں سب سانبجھاں وی
دل دی گل فر لکھ نہ سکیاں خون چ بھجیاں اُنکلاں وی

نھیری رات چ ڈھلایا اکھ دا کجھل کئے تکتنا سی
قدم قدم تے بھٹلی پایا مینوں میریاں سوچاں وی

کجھ الہڑ جیہے ویلے ایسراں رستہ مل کھلو گئے سی
فر نہ کیتا روشن دل دا ویہڑہ چن دیاں رشتاں وی

ڈھوڑ ترے اقرار دی کھوہ لئی ویلے توں ہریالی سب
اُتوں لگدا پھیر لیا مکھ ساون رُت دیاں بدلاں وی

یاد تیری توں دکھ ہوون دی گھڑی نہ بس اک آئی اے
کئی واری دن چڑھیا اے کنیاں آیاں شاماں وی

تیرے اس آباد شہر وچ جاء وفا نوں لبھی نہ
ویری لکیاں پیار دیاں نہیں اتھے ریتاں رسماں وی

فروی بوہا نہ کھڑکایا میرا آن بہاراں نہیں
پلکاں دے نال چکیاں اطرہ میں تے راہ دیاں سولاں وی

میری دنیا شوق ترا تحریک مری
تینوں لبھدی دم دم ویکھ اڈیک مری

کنج بھلا دس دھرتی ایہہ فر وستی سی
بن دی نہ جے میری سوچ شریک مری

چانن دے وچ بھلّی پائی پھر دی اے
کہنوں دساں اندر دی وسنیک مری

چاہت دل دی ایناں ہولا کیتا سی
اکھ دے پانی لئی اے لاش دھریک مری

یاد تری وچ اکھ چوں ڈلے دو اتھرو
ایہو میرا کاسہ ایہو بھیک مری

ٹوئے بے جنگل بیلے تھل مارو
کتھے کتھے لے گئی مینوں لیک مری

واء ورولیاں دے اس رولے گولے وچ
اٹھر کون سنے گا چپ چپ چیک مری

محرّم تے میں ہرُت دا سی ایویں مر اُبھول گیا
ویلے دا سقراط وی اَج جدا تھے نہیں سچ بول گیا

میرے ویٹھے وچ میں ڈٹھا جگنو لبھدا پھر دا سی
نھیرے دا بن پاندھی فر اوہ اکھ وچ کجّل گھول گیا

دیکھ چناں دی وی اکھ میلی گل لایا تھل مارو میں
اوتھے وی پرچھاواں سی اک ریت دے بھابت تول گیا

آساں دا سر ننگا ہو یا بانجھ اڈیکاں ہوئیاں نہیں
خورے فیر بنیرے اُتے کاہنوں پکھو بول گیا

جگ دے دردالم سب چا کے رہیا کھلوتا پیراں تے
لاش وفا دی سرتے آئی پورا جُتہ ڈول گیا

ہرنویں رت دے رنگ دے وچ سوچ دا پلو رنگیا میں
کتھے پر رنگ اُس ویلے دا جیہڑا اُس دے کول گیا

رات دے اتھرو چم چم اٹھہر جیہڑا کھڑو کھڑو ہسیا سی
دن ہو یا تے پاڑ کے گلمہ مٹی وچ تن رول گیا

پُچھیا سو آ حالِ مِرا ربِ خیرِ کرے
ہویا اُنْت سوالِ مِرا ربِ خیرِ کرے

اُس دیِ مجبوریِ دا پنڈھ نہ مگیا اے
ہویا جینِ محالِ مِرا ربِ خیرِ کرے

میرے درداں تے وی جگ دیاں نظراں نیں
ایہہ دولتِ ایہہ مالِ مِرا ربِ خیرِ کرے

آپے روزِ ای گنڈھ گنڈھ کپّی جاندا اے
ویلا اُن اُن جالِ مِرا ربِ خیرِ کرے

اقراراں دے چارے موسم بیت گئے
آیا نہ پر سال مرا رب خیر کرے

لگدا اے اُس جان کے دُھپے رکھیا اے
پُھلاں بھریا تھاں مرا رب خیر کرے

اٹھر کجھ تصویراں پاڑ کے سُنیاں سو
ہویا شروع زوال مرا رب خیر کرے

نہیوں ہیر اتھے زہر کھان والی ایویں رانجھیا مجھیاں چار ناہیں
دھپاں وچ نہیں جس دا پرچھاواں اوہ چھاں داوی کدے تے یار ناہیں

جیہڑے راکھے ٹیاراں دی ککلی دے بیلے مل لئے ہوس ہنکار سارے
پگھٹی واس بن گئے پکھو پیار دے سب رہی باغاں دے وچ بہار ناہیں

مٹی مٹی دی بھل پچھان گئی اے پگی قبر دی پوجا اے ہر پاسے
دیکھے گر جھاں آ باغ آباد کیتے پھل بلبل دا رہیا ہن یار ناہیں

کھوہ لے رُکھاں توں پتر بہار جے کرویلانجے گا ایہناں دا ننگ کسراں
کناں جگرا اے ایہناں دا فیر دیکھو پت جھڑ توں من دے ہار ناہیں

دن ویلے دے حال تے رت روندائنگل مار ہنیرے دی لگیا اے
ساون ہجر دی کچھ وچ دیکھ کے وی کسے اکھ چوں وسی پھوار ناہیں

پھرن ونڈ دے چھاں ہنیریاں دی کسے مٹھ دے وچ کوئی جگنو نہیں
چڑھ بہن اک دو جے دے موہڈھیاں تے کوئی چڑھ دا سچ دی دار ناہیں

اطہر سنگ مرمر دا فرش لبھدے اسیں پتھراں وچ گواچ گئے
سانوں رہراں لٹیا جاء جاء تے رہیا کسے دا ہن اتار ناہیں

اُس بندے دا نہ تے اج اے نہ ای کل
جس بندے نوں کوئی نہ آوے ول تے چھل

لوڑ پئی تے ٹر گیا اوہ وی کنڈ وکھا
جس دی جٹی خاطر وپچی اپنی گھل

سوچ دا پکھو کد پنجرے وچ رہندا اے
نھیری اگے کپھڑی شے نے پائی ٹھل

میرے نال اوہ آج تک ہس کے بولیا نہیں
لے نہ بیٹھے کدھرے مینوں ایہو سل

رُتِ نويسِ نے نواں سنڀها ڍٽا نهيس
هُن ڪاهنوں ڀڄهتاواں بھل ڪے اپني گل

ڪسراں رکھاں آس ميں اوهدے آون دي
جاون ويے جس نه ڪيٽي اک وي گل

تيرا گلہ بجا پر اٿهر اک واري
ايس حياتي دا کجھ ڀينڙا نال تے چل

اِک شام سی اس دے وعدے دی ہر شام اُڈیک اس شام دی اے
اودھے دم دے نال اے دم میرا گل دم اس دے نام دی اے

جے دل دا آکھا من لیندے تے موت توں پہلاں مر جاندے
بس ہُن تے ایس لئی جی رہے آں منہ رکھنی اِک الزام دی اے

ریتاں دیاں سولاں راہواں تے پھل سارے سڑ گئے ٹہناں تے
اُکھیاں وچ ساون نچدا اے ایہہ رُت وی اوسے شام دی اے

اوہ بھلیا اے اس ویلے نوں بھل اِس دی بھلّی والی نہیں
جتھے رل کے ڈوہلے چار اتھرو اوہ جاء وارث پیغام دی اے

استھے سب وپاری ریشم دے پانی وی مئل پیا وکدا اے
نہیں مئل تے ننگے چم دا نہیں ایہہ بستی دمڑی دام دی اے

اکاں تے امب نہیں لگدے نیں گل دیکھن دی یا نظراں دی
ہے اس وچ خون غریباں دا تہ رنگت پیلی جام دی اے

کیہ پچھیں اطہر کیہ دساں کیہ کارے نیں اس دنیا دے
کچھ ہٹھ لکایاں ست چھریاں سی حرفی لب تے رام دی اے

کوئی چچا نظر وچ تے غزل کہندے
کرن دسدی سحر وچ تے غزل کہندے

ایہہ سُنیا ایں کھڑے کجھ پُھل چن دے وچ
جے سچ ہوندا خبر وچ تے غزل کہندے

لنگھائے پور اڈیکاں دے جہدی خاطر
جے آوندا ساڈے گھر وچ تے غزل کہندے

جے سانوں وی کوئی اک ہم سفر مل دا
حیاتی دے سفر وچ تے غزل کہندے

کوئی صورت ہے کھاندی آ کے ہچکولے
خیالاں دے بھنور وچ تے غزل کہندے

خدا دی سونہہ کوئی پیغام ساڈے لئی
ہے ہوندا اوس نظر وچ تے غزل کہندے

جنھوں لبھیا سی غوطے مار کے اٹھر
ہے ہوندا کجھ گھر وچ تے غزل کہندے

اتھھے کس نوں اپنا جاناں اپنی جان پرانی اے
ساڈے کولوں اپنے نال وی ہوئی نہ بھنائی اے

اوبھی کنڈ دے پرچھاویں کجھ ونڈے انجھنیرے نیں
آساں دے لکھ دیوے بالے ہوئی نہ رُشنائی اے

اقراراں نوں پرچاون لئی چاء سوالی کیتے تے
ہیرتے کیہ سی سہتی کوئی بوہے تک نہ آئی اے

ہنجو دا نذرانہ دتیاں دھرتی راضی ہوئی نہ
عرشاں ولوں ساڈے حصے لئی آئی اے

دُھوڑ و دُھوڑ فضا دیکھی اے چہرے وی پر چھاویں سن
اوکھے ویلے گجیل جد نہ اکھ نال پریت نبھائی اے

بٹھاں تے رکھ جھوٹے ہا سے کجیاں لیکاں لیکھ دیاں
ہتھ دے لیکے اکھراں دل دی چپ وی چیک بنائی اے

آٹھر روندنا روندنا جے نہ ہس دا تے فر کردا کیہ
میری سنی نہ جد اُس کوئی اپنی صرف سُنائی اے

پتے ویلے وچوں جیہڑے ناں لبھدے نیں
اوہ اسمان تے بدل ہوندیاں چھاں لبھدے نیں

خورے کس دے آن دی آس اے لوکاں نوں
سب دیکھے نیں بنیاں اُتے کاں لبھدے نیں

سوچاں نے کجھ دھرتی انج سنگوڑی اے
مرن توں پہلاں لوکی قبر دی تھاں لبھدے نیں

ویلے نے پہچان مکائی ہر رشتے دی
ماں دی گودی بیٹھے بچے ماں لبھدے نیں

جیہڑے چنگیاں گلاں تے ہاں کر دے سی
مڈت ہوئی ہُن اوہ آپ وی ہاں لبھدے نیں

اوہ جگنو نے کالُخ بھنیاں راہواں دے
موت دی اکھ وچ جیہڑے اپنی جاں لبھدے نیں

اٹہر اج دے ویلے معجزہ خوب دکھایا
چور آ تھانے چوری کیتی گاں لبھدے نیں

رنگ برنگیاں اپنے رنگ دکھان گئیاں
گچ دیاں وزگاں آخرتے ٹُٹ جان گئیاں

چا چالاشے آساں دے ایہہ تھکیاں نیں
پکاں کسراں بھار ہنجو دا چان گئیاں

بیتے ویلے چیتے کر کر روئیاں نہیں
گدا اے فر اکھیاں دھوکا کھان گئیاں

مُڑ مُڑ سوچاں بھل جاواں گاتینوں میں
تاہنگاں پر نہیں رکھن میرا مان گئیاں

اقراراں دی راہ توں دھوڑاں اڈیاں نیں
پکّی گل اے ہنیریاں تے ہن آن گئیاں

ہونیاں نے اَج سب کجھ میرے ناں لایا
کل جو ہونا کس دے نانویں لان گئیاں

برساتاں دی رُت نہیں پر ایہہ برساتاں
اطہر کدھروں آئیاں کدھر جان گئیاں

○

جیہڑا میری ہر محفل دا قصہ اے
کچھ وی نہیں بس تیرا میرا سُنہ اے

میرے لئی پرچھاواں تیرا کافی اے
دُھپ تے چھاں دا وی اک اپنا رشتہ اے

گھر دے رُکھ تے چڑیاں بول کے اڈیاں نیں
سوچاں تے ایہہ میرے سر تے قرضہ اے

جیہڑا عکس وکھاوے دل دے اندر دے
دسو بنیا کوئی ایسا شیشہ اے

قسمت دے ایہہ پلڑے کتے سانویں نہیں
اپنا خالی کھیسہ اپنا ورثہ اے

کسراں اپنا ننگ لُکاواں دنیا توں
سورج دیاں ریشماں اپنا جُجہ اے

ہریالی دے منظر اٹھہر اپنی تھاں
چکڑ وی تے ساون رُت دا حصہ اے

دل ویٹھے ارمان جدوں مہمان رہے
ساڈے لئی تے سب موسم بے جان رہے

ڈُبدی ڈُبدی بیڑی ساڈی تِردی رہی
موج کنارے تک تک کے حیران رہے

کل تک جیہڑے سانوں تکلے تھکے نہ
رُت کیہ بدلی سانوں نہیں پہچان رہے

سارے کم تے ساڈے رب نے کرنے نیں
اپنی قسمت تے کاہدا فرمان رہے

اوہ کیہ جانے ٹوئے جئے دھرتی دے
جیہڑی اکھ بس تلمدی ول اسمان رہے

جیہڑے رستیاں ول اوس پھیرا پایا نہیں
اوہو رستے بد قسمت ویران رہے

اطہر ویکھ لے منزل مل گئی اوہناں نوں
عشق سفر وچ جیہڑے بے سامان رہے

0

اک حادثہ کیہ من مرے نوں بھا گیا
پل پل خیالاں دا سفر مکدا گیا

منزل گواچی لبھدی لبھدی کیہ کراں
چن چودھویں دا اج مرا گہنا گیا

ہر موڑ تے سی اک بھلیکھا سوچ دا
بس شوق سی منزل تے جو اڑا گیا

ارمان سارے پھیتی پھیتی ہو گئے
میں بھار سب اقرار دا جد چا گیا

سب کچھ مرا سی رُہڑیا اس موج نے
اک آسرا جسدا بھلیکھا پا گیا

اک شام دی دہلیز تے اک آس نوں
ویلے دا موسم ہس کے تے تھکرا گیا

اسمان تے بس دھوڑ سی کجھ لکھ گئی
میں دیکھیا اٹھرتے اوہ دھندلا گیا

نھیرہ فر کیوں کھائی جاوے منظر وی
اتھے چان وٹن پئے جد پتھر وی

نکلی اے جے لاش آج ایس سمندر چوں
دیکھ لوں کل نکلے گا فر گوہر وی

سوچ رہیا واں کیہ بنے گا دنیا دا
ایتھوں دے تے سب ہن جان منتر وی

لوکی جھلے فیر وی کلا کہندے نیں
جد ایہہ جان میرے نال مقدر وی

اوہدے بارے لگدا کجھ نہیں لکھیا میں
لکھ لکھ بھاویں مک گئے میتھوں اکھر وی

پیرتے راہ دا جد تک رشتہ باقی اے
غم نہیں کجھ وی بھاویں چھڈ گئے رہبر وی

تیشہ مار کے توں ایہہ نہیرہ چیرتے سہی
دیکھ پچھاں نہیں رہنا تیرے اطہر وی

یاد دی جھولی پایا بتی ہر گل نون
فر وی چین نہ آیا اس دل بے کل نون

میرے ویڑے پھل گلاب دے لگے نیں
خورے کئے دس دتا اے بدل نون

ایس دنیا دا چہرہ میلا کر دتا
سوچ رہیاں کیہ آکھاں دکھ دی دلدل نون

ہسدا چہرہ ویکھ کے پائی گل وکڑی
میں کد ڈٹھا سی بجن دی بگل نون

یاد تری دے بن وی اُتھرو کیرے سو
اگ لاواں میں اپنی اکھ دے گجبل نوں

ساون رت وی دھوڑ اڈا کے لنگھی اے
جس لئی گہنے پایا سال دے پل پل نوں

رب دی سونہہ اے اظہر جان بچ جان آئی
اوہ بانہہ پھڑ کے جد ٹریا سی مقتل نوں

سوچ دے پُھل نوں سدا سجایا یاد تیری دیاں مہکاں نے
خورے ایس لئی دل دی دھڑکن جیدی رکھی آساں نے

نھیری رات دی بانہہ پھڑکے وی تریاواں اس راہ تے میں
تیرے آون دی جس راہ تے دس پائی اے دھوڑاں نے

چودھویں رات دے چن نے وی فراس نوں روشن کیتا نہیں
جیہڑے گھر وچ نھیرا ونڈیا زلف تیری دیاں شاماں نے

رنگ شراب شباب جہاں دا فر ایہناں من بھایا نہیں
رب ای جانے شیشے وچ خورے کیہ ڈٹھا اکھیاں نے

ڪاڻ ڪچھري وي نهين لڳي لڳ گئي مائي گھگي وي
چڙياں نوں جد مارن والي ڪھيڙ رچائي بازاں نے

جيون پھل دے راکھ ڪنڙياں اس داتن من ڪيتا لير
موت دا پنڊھ جد لئماں ڪيتا آوندے جانڊے ساھواں نے

تيرے حصے وچ تے دو گز دھرتي وي نہ اؤني اے
اڻھري تيري ونڙي پائي جد وي تيرے ليڪھاں نے

اَکھ کیہ روئی پانی پانی ہوئی اے
یاد تری گجھ ہور سہانی ہوئی اے

راتاں دے وچ جنھے خشبو ونڈی اے
دن ویلے اوہ رات دی رانی ہوئی اے

اپنی اپنی چاہت دے سک سُرے لئی
دنیا اَج دی ویکھ سیانی ہوئی اے

ویلے دا سُقراط کدے سچ بولے گا
لوکاں دے لئی بات پرانی ہوئی اے

تیرے وچھڑن ویلے جیہڑی بچی سی
ہجر دی رت اُج تیری ہانی ہوئی اے

ویلے دے متھے دی کل تک کالک سی
اوہو گل اج ہر من بھانی ہوئی اے

اٹہر جس دی خاطر جینا گل لایا
کلی رہ رہ آس نمائی ہوئی اے

زیر زبر دا فرق پیا کیہ گل دے وچ
عمر گزاری آج نوں گج کے گل دے وچ

شوق مرا بس اک سُفنے نوں گل لا کے
دھوڑاں دے پر چھاویں لبھدا تھل دے وچ

اوہدے باہجھوں اکھ دا موسم کیہ دساں
ہن بدل دے جل تھل ہو یا پل دے وچ

جگ دی پاہروں جگ رکھنی وی اس دے ناں
رب اے جانے کتناں ست اس کھل دے وچ

جدھر ویکھاں نجدی اے تصویر تری
عکس ترا اے اکھیاں دی چھل چھل دے وچ

جتھوں چلے اوتھے رہ گئے دسینے کیہ
انج گواچے ویلے دی چل چل دے وچ

اقراراں دی گنڈھ نوں پکیاں کر گئی اے
اطہر پئی مروڑی من دی کل دے وچ

قدم قدم تے مینوں اُس دے قدماں دی واج آئی اے
فر میں کسراں مَن لاں اوہدا پرچھاواں ہرجائی اے

میرے جُتے وچوں اپنے پیار دی خشبو اُٹھی اے
جھلے لوکی سمجھ رہے نیں زلف کسے لہرائی اے

رات اوہ محفل دے وچ آیا بھن سٹے سب دیوے میں
دن چڑھیا تے ویہڑے وچ فر نھیرے جھاتی پائی اے

خورے میری وفا ای اس دی مجبوری دی پاہرواے
تد ای تے میں سٹ نہیں سکیا درد دی پنڈ جو چائی اے

جد تکیا تے سوچ مری نے پُجیاں میریاں نظراں نوں
عید دے چن نے خورے اِس نوں کیہ گل یاد دوائی اے

جیہڑی تیرے وچھڑن ویلے رَج رَج کے تے وستی سی
میری اکھ وچ اوہو بدلی ویکھ لے اَنج وی چھائی اے

اٹھر اُنج تے کئی سمندر رستے دے وچ آئے نیں
فر وی یار دے کول آں چُجا اِنج میں پیت نبھائی اے

کیہ چاہندا سی ایتھوں مینوں دِسیا کیہ
چکی دے دو پاٹاں دے وچ دِسیا کیہ

مُڑ مُڑ اپنے آپ نوں دیکھی جانا واں
خورے اج شیشے دے وچوں دِسیا کیہ

واء وی ہُن تے گلاں کر کے لنگھدی اے
اُس دے جھوٹے وعدے تے دل دِسیا کیہ

کِنے لوکی پاگل کیتی پھر دا اے
خورے اوہنوں لیراں دے وچ دِسیا کیہ

سارے لوکی ہٹ ہٹ دیکھن لگ پئے نیں
دیکھو پتھر اُتے پتھر گھسیا کیہ

میرے سب ہنر وی بن گئے عیب مرے
بھیڑی رُت وچ چولا میرا پھسیا کیہ

اٹھہر اُس دے ناں دی شہرت بنیا سی
اکھیں چوں اک خون دا تپکا رسیا کیہ

میرا سب کچھ چان وچ گواچ گیا
میں تے خود نوں بھان وچ گواچ گیا

لوکاں نوں کیہ لہیا ایتھوں دساں کیہ
میں تے ریت ای چھان وچ گواچ گیا

جھلے لوکی ہن مالی نوں لہدے نیں
جیہڑا بوٹے لاون وچ گواچ گیا

نھیرے چوں پرچھاواں کسراں لیٹھے گا
جیہڑا دیوے بالن وچ گواچ گیا

سوچ رہیا واں کسراں پہنچاں کنڈھے تے
چّو ہتھ وچ آون وچ گواچ گیا

کیہ لبھدا سی کس لئی گن پڑوائے میں
کیہ دساں ایہہ جانن وچ گواچ گیا

اطہر لبھدا موسم میل محبت دا
جیہڑا آون جاون وچ گواچ گیا

☆☆☆

موسم نوں کیہ ہويا اُس دے جاوَن نال
سَرِٹِیا اے گھر میرا چَن دے چانَن نال

میرے گھر وچ جلیاں پائیاں نھیرے نے
دِیوا جد بُجھایا سَجَن دامن نال

دل دا ہووے بھانویں ہووے نظراں دا
پندھ نہیں مَکدا گِٹھاں دے نال ناپن نال

رُت بھَر دی جد دی ویہڑے وستی اے
باقی ہر رُت ٹوری جانَدے ساوَن نال

کئی مسافر لنگھ گئے گھر دے کولوں دی
اپنے گھر وچ بس نہ دیوا بلن نال

ہر انگلی لئی اسیں اشارہ بن گئے آں
کالی رات چچ چن نوں وی چن آکھن نال

اٹھر مینوں لوک نجمی کہندے نیں
اپنے بارے دسن نال تے جان نال

جگ دا بھاویں روز بدَل دا رنگ رہیا
ساڈے نال تے اک ای رُت دا سنگ رہیا

جد بہاراں ویٹھے جھاتی پائی سی
میں اوہدے اقرار دے کجا ننگ رہیا

نویاں راہواں لے آئیاں کس نگری وچ
اتھے چن تارے توں چان منگ رہیا

ایہہ ویلا اے اپنے آپ توں ڈر لگے
اوہ ویلا سی جد میں بڑا دبنگ رہیا

چڑھدے سورج دی اکھ دے وچ اتھرو سن
انج لگدا سی ویلا ایہنوں ڈنگ رہیا

جھاں نوں کجھ دین توں آپ انکاری سی
ویلا اوہناں توں خیراتاں منگ رہیا

اٹھر ٹٹ وجود گیا اُس اتھرو دا
اَج تک جیہڑا اکھ نال کردا جنگ رہیا

سورج جد دھرتی تے جھاتی پائی اے
چانن بس تیری تصویر بنائی اے

سورج چڑھدا اوکھٹڑے آں چڑھدے نوں
ایسراں ہرُت نال پریت نبھائی اے

ساہواں دا قد ایسراں لہماں کیتا اے
جھوٹی مُوٹی آس دی عمر ودھائی اے

جدّھر مُڑیاں چن نوں آگو ڈٹھا اے
لہیاں وی پر لہی نہ رُشنائی اے

اُچی جاء ول تکیا تے پگ ڈگی اے
نیویں تھاں ول فر نہ اکھ پرتائی اے

بڈل اودوں بھل اپنی پہچان گیا
دھوڑاں جدا سماں تے پینگ چڑھائی اے

اٹھر وچ بازار دے آتے جانے گا
کئے تیری کئی قیمت پائی اے

ويلے جد نہ سوچاں سانویں ہوئے نیں
میری ذات دے دو پرچھانویں ہوئے نیں

اُس دے لئی ایہہ دنیا تے اوہ دنیا دا
ساڈے ساہ تے اُس دے نانویں ہوئے نیں

دل دے ویہڑے دھپّیاں دھپّیاں چھڈ گئے نیں
وعدے جیہڑے پپی چھانویں ہوئے نیں

سُنیا اے چن سورج کٹھے ہوئے نیں
دسو کوئی کیهڑی تھانویں ہوئے نیں

مدّت ہوئی اکھیاں نوں اوہ دِسیا نہیں
اُنج تے میلے دَم دَم بھانویں ہوئے نیں

جیہڑے موت ہنیرے دی سی اوہ جگنو
لیکھاں ہارے ٹانویں ٹانویں ہوئے نیں

اٹہر میرے نال کیویں اُس ٹرنا سی
چھاواں پٹھاں کد پرچھانویں ہوئے نیں

میںوں ویکھ سمندر ہاں میں
ہر موسم دا منظر ہاں میں

نھیری جھکھڑ گننے میرے
سورج چن دا محور ہاں میں

چاہت دی اک راہ دا بھلیا
آج وی پھر دا در در ہاں میں

سونا وی میں مٹی وی میں
پارس میں ہاں پتھر ہاں میں

خورے کتھے ڈگ پینا ایں
اڈ دا پھر دا بے پر ہاں میں

اپنے بارے ایناں جاناں
گل مخلوق چ برتر ہاں میں

کچھ وی ہاں پر لوکاں دے لئی
منظر ہاں میں اطرہ ہاں میں

حیاتی بے وفا نے جد وفا کیتی
ملی مہلت ادا دی پر قضا کیتی

وفا تیری دی بس جیہڑی شہادت سی
جدائی وچ گھڑی اوہ نہ جدا کیتی

مرا کاسہ تری خلقت رہی بھن دی
کسے بوہے تے جد وی جا صدا کیتی

گواچے درد میرے دل دی بستی وچ
نظر تیری نے جیہڑی سی فنا کیتی

امر ہوئے مرے سُفنے ترا قصہ
مرے بت جان جد میری رہا کیتی

شرافت ای وراثت خون میرے دی
دعا کیتی زمانے جد جفا کیتی

وکھا اطہر کدے مینوں وی اوہ منظر
ڈبویا ناخدا رحمت خدا کیتی

کیہ اوس لہجہ بدلیا موسم وی مکھ پرتا گیا
میرا بدن وی ہو کے دکھ اک امتحاں وچ پا گیا

ٹردار ہیا سوچے بناں اک شوق دے رستے تے میں
اوہ اک بھلیکھا روشنی دا بھلی مینوں پا گیا

وہی گھٹا اوہ ظلم دی بوٹے نہائے خون وچ
مالی چمن دی آن نوں دھوڑاں چ جد دفنا گیا

ویکھی ضرورت ظرف دی چھاتی تے بہہ کے بولدی
مٹی دے اک پتے نوں جد کوئی خدا اکھوا گیا

پاٹی ہوئی اک لیر سی کجیا سی اوہنے زخم نوں
صدیاں دی اپنی آس نوں اوہ ایسراں کفنا گیا

تدبیر دے پیراں دے وچ سونے دا پا کے اک کڑا
تقدیر نوں اوہ دور توں بوہا مرا دکھلا گیا

اٹہر تماشا ویکھدے لوکی نہ سٲتے رات نوں
خورے مداری کس طرح لوکاں نوں آج ٹر خا گیا

تیری سوچ کہانی اُنت نبھائی اے
سُفنے نال حیاتی ویکھ سجائی اے

تیرے وانگوں آ بُوہا کھڑکایا سو
لگدا اے واء شہر ترے چوں آئی اے

بجّن دے لئی ننگ ترے اقراراں دا
تیری راہ توں آپے دُھوڑ اڈائی اے

جَدھر ویکھاں اوہو نظریں آندا اے
میرا بجّن میرے لئی ہرجائی اے

ڈر اے کدھرے مٹی وی نہ بول پوے
کچل دی لاش اس وچ نہ دفنائی اے

چن تے سورج چڑھ چڑھ کے تے لہہ لہہ کے
آس مری دی دم دم عمر گھٹائی اے

اطہر لوکی کہندے ویلا تیرا اے
کنہوں دساں ویلا چیز پرانی اے

میںوں ڈر فر باہر دا نہ اندر دا
حصے میرے وچ جد طرف سمندر دا

میخانے دے بُو ہے وڑ دا ڈٹھا سی
پائی پھر دا سی اوہ بھیس قلندر دا

پیراں تھلے کئے تخت لتاڑ گیا
فر وی دو من مٹی قرض سکندر دا

کیتا کیہ اتار ترے اقراراں تے
ہور گیا ودھ دل اس درد مچھندر دا

یاد تری دی خشبو نے مہکایا اے
کناں خوش قسمت و بیڑہ من مندر دا

من موجی نہ لہندا چڑھا تگدا اے
وکیہ وسا کھچ مانگت بنے چقدر دا

اٹہر حضرت انساں مینوں یاد آیا
کھیل تماشہ ڈٹھا جد وی بندر دا

اِک پل وی اوہدے باہجھ تے مل دا قرار کیہ
ایناں وی جو نہیں جان دا ہندا اے پیار کیہ

جس جاء تے میری اکھ نے نہ کجھل سنبھالیا
آج فیر اوس پاسے توں اٹھیا غبار کیہ

اِک کہکشاں تے پینگ سی بس میرے پیار دی
ہُن ایسے خواب دا میں کراں اعتبار کیہ

اِک رقص سی سُر اب دا نظراں دی لیک تک
ہُن ایس توں ودھ کے ہجر دی ہونی بہار کیہ

اڪ ليڪ هتھ مرے چ جد اُس دے ناں دی سی
قسمت دے نال ہور میں کردا وپار کیہ

تیری وفا دے شہر لئی اوہ سُنہ بن گیا
ایس کھیڈ عشق دی چ توں مَنی سی ہار کیہ

اک حُور سی بہشت دی دو گھٹ پلا گئی
اوہ اک نظر سی دے گئی اطرہ خمار کیہ

